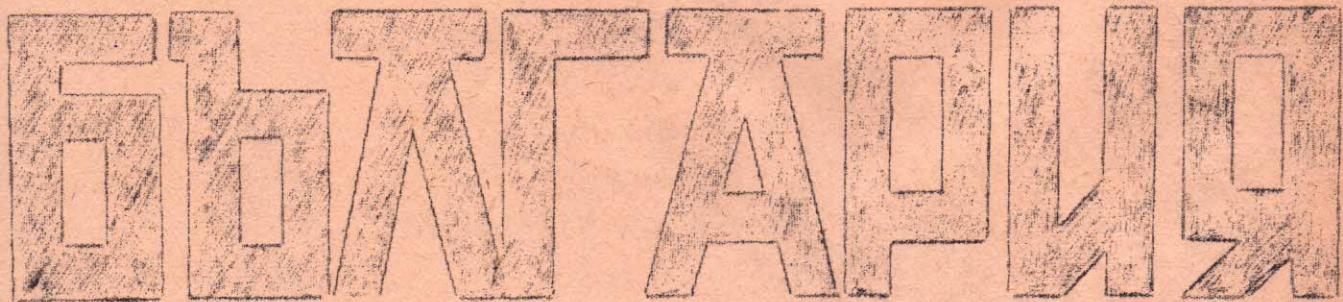
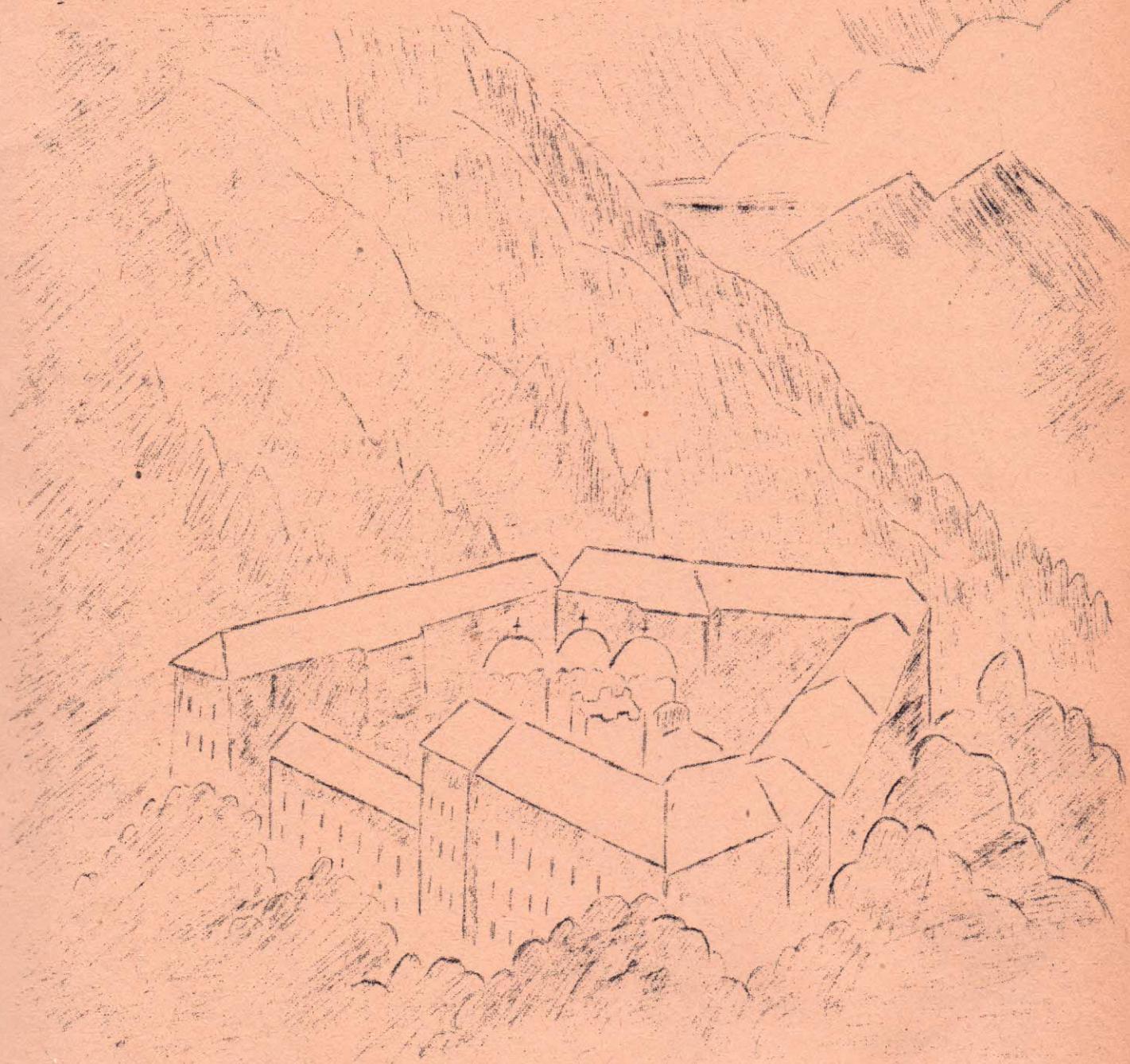

Брой 3.

Година 1948

Издадено от борци срещу бръзгавизма за свободата на България .

Нашият път води към БЪЛГАРИЯ !

Повече от три години вече, не - мили, не - драги, се скитът по чужбина българите емигранти противокомунисти. Животът е тежък. Неизвестността за утрешният ден е непонесима! Нервите вече немогат да издържат. Но слабите съз страшени да бъдат сломени. Нима ще трябва да преклоним глава предъ тирания?

Ако пътищата за връщане обратно въ Родината ще бъдат затворени, ако тамъ въ България ще остане да господарува червената сатрапия, за емигрантите противокомунисти, за лъкари, инженера или юриста който не би искал да стане раб, ще се наложи да дири ново отечество - далеч можеби задъ океана, з почвайки живота съвършено отначало. Нерадостни перспективи.

А червеният поробител, спихил съ тежките си ботуши върху снагата на българският народ ехидно се смее, показва хищническите си злби, заканва се, заплашва! Всеки денъ все по лоши и по лоши известия идват отъ България! Всеки денъ все по сглушително и по сглушително плъхи червеният камшик надъ гласите на родните ни братя.

Нима е настъпил краятъ на свѣтът?

Нима културното и свободно човѣчество ще остави да бъде поробено?

НЕ! НЕ! НИКОГА!

Въковната култура на свободните народи е заплашена отъ едно ново варварско нашествие! Свободата на хората е застрашена! Надъ всички се протега вече ръката на кръвожаденъ и неумолимъ врагъ, който бавно пристъпва създавайки всичко което остане задъ него. Много държави пропаднаха! Милиони хора съ вече негови роби! Но...

Хилядолѣтната история на човѣчеството познава и други епохи когато културата и свободата съ бивали заплашени отъ варвари или тиари. Били съ и други времена когато е трябвало да се изживяватъ тежки дни, когато съ борба е трябвало да се решава съдбата на човѣчеството... ВИНАГИ обаче

Културата е надълявала надъ невежеството!

Чевѣщината е побеждавала варварството!

Свободата е тържествувала надъ насилието!

Днесъ за всѣкиго е ясно че свѣтът е разделенъ на две. На едната страна е свободното, културно и демократично човѣчество, на другата страна се организира невежеството, варварството и насилието. Сражението между тия два свѣта е неизбежно. Удратъ днесъ или утре ще дойде!

Кой ще победи? За насъ нѣма и неможе да има съмнение!

Културата, свободата и демокрацията ще възтържествуватъ!

УТРЕШНИЯТЪ НАШ ПЪТ ВОДИ КЪМ БЪЛГАРИЯ!

ПО СЛУЧАЙ 75 ГОДИНИ ОТЪ ОБЕСВАНЕТО НА ЛЕВСКИ .

Българският народъ изживѣва въ настоящият моментъ една отъ най острите кризи въ своята многовековна история и въ своето изпълнено съ големи превратности политическо развитие. Българската национална държава, която биде създадена отъ великиятъ български царе и съ усилията на стотици поколения, и която издържа ударитъ на гърците, татарите и османските турци, е днесъ разорена и смазана отъ едно ново робство.

Отново ние сме извикани на борба, въ която ще тръбва да докажемъ нашия непоколебимъ борчески духъ и нашата непоколебима воля за самоуправление и национална свобода. Въ тази борба ние сме укриляни отъ духътъ на Аспаруха, Крума страшни и Симеона Велики, отъ духа на Асеновците, Паисия и плеадата великанни отъ българското Възраждане и отъ борбите за освобождението и обединението на българското племе. Въ нашата борба ние ще носимъ въ душитъ си обаче единъ свѣтълъ образъ, който излъчва най-чиста и кристална нравствена красота, който възпламенява най чиститъ национални пориви и който зове съ чиличената твърдостъ на апостолската проповѣдъ къмъ бунтъ и борба за човѣшка свобода и национално самоопределение.

Този свѣтълъ образъ е Дяконътъ ЛЕВСКИ .

Седемъ години кръстосва той мрака на българската петвековна ноќь за да разнася огньтъ на Прометея, съ който той възпламени душитъ и сърцата на жаднитъ за свобода роби. Манастирската килия и калугерското рако не можаха да помирятъ неспокойниятъ духъ и силното сърце на този великъ синъ на българскиятъ народъ, чиято сънка бѣ хвърлила въ тревога една цѣла империя. Неговото палящо слово и безпримерно безстрашие, неговата безгранична любовъ къмъ България и непреодолимиятъ устремъ въ борбата раздрусаха изъ основи дремящите сили на българскиятъ народъ и ги превърнаха въ стихийни талази, предъ които рухнаха тежките окови на робството и тиранията. И този светецъ на българската свобода имаше едно, колкото просто толкова мждро и поразително съ своята нравствена сила правило въ живота, което самъ Левски изрази въ следнитъ думи:

"АКО СІЧЕЛЯ, ПЕЧЕЛЯ ЗА ЦѢЛЪ НАРОДЪ, АКО ИЗГУБЯ, ГУБЯ САМО СЕЊЕ СИ".

И Левски изгуби себе си, но съ своята велика самоожертва той спечели борбата за единъ цѣлъ народъ. Когато той висеше на бесилката балкана се огласяваше вече отъ победоносната хайдушка пѣсень на възтаниците и отъ грохота на черешевото топче, а тронътъ на турските султани трепереше вече предъ наближаващия залѣзъ на Отоманската империя.

Десетилетия наредъ българскиятъ народъ празнува деня на апостола на българската свобода съ речи, музики и венци, съ пѣсни и признателна благодарностъ. Десетилѣтия наредъ българската младежъ, носи на знамената си свѣтлия ликъ на апостола - мжченикъ и борецъ - герой Василь Левски, предъ чийто велики подвигъ се прикланяха изпълнени съ национална гордостъ и възторгъ цѣли поколения.

Днесъ българскиятъ народъ отново пада на колени предъ свѣтлата памът на апостола - светецъ, но не за да му благодари за неговата самоотвержена борба за българската национална свобода, а за да почерпи отъ неговиятъ неизчерпаемъ духовенъ изворъ сили въ борбата противъ новия поробителъ. Вместо речи и пѣсни, вместо венци и радостъ днесъ надъ българската земя се носи погребаленъ камбаненъ звънъ. Уияди български майки въ черни засбратки оплакватъ пресните гробове на тѣхните синове, изпратени на заколение отъ единъ кравожаденъ и жестокъ поробителъ. Вместо музики и празненства, въ България дрънчатъ робски синжири и окови; вместо кръшната пѣсень на българските моми днесъ се чуватъ плача и риданията на единъ народъ, агонизиращъ подъ камшика на новите яничери, които го грабятъ, биятъ и колятъ тѣй както и турци не сѫ го клали !

Но, когато днесъ надъ повалениятъ трупъ на България ликуватъ потомци на Юда и Кайна, новите борци, наследниците на Василь Левски, Христо

ПО СЛУЧАЙ 75 ГОДИНИ ОТЪ ОБЕСВАНЕТО НА ЛЕВСКИ .

Българският народъ изживѣва въ настоящият моментъ една отъ най-острите кризи въ своята многовековна история и въ своето изпълнено съ голѣми превратности политическо развитие. Българската национална държава, която биде създадена отъ великиятъ български царе и съ усилията на стотици поколения, и която издържа ударитъ на гърците, татарите и османските турци, е днесъ разорена и смазана отъ едно ново робство.

Отново ние сме извикани на борба, въ която ще трѣба да докажемъ нашия непоколебимъ борчески духъ и нашата непоколебима воля за самоуправление и национална свобода. Въ тази борба ние сме укриляни отъ духъта на Аспаруха, Крума страшни и Симеона Велики, отъ духа на Асеновци, , Пасия и плеадата великански отъ българското Възраждане и отъ борбите за освобождението и обединението на българското племе. Въ нашата борба ние ще носимъ въ душите си обаче единъ свѣтъ образъ, който излъчва най-чиста и кристална нравствена красота, който възпламенява най чистите национални пориви и който зове съ чиличената твърдостъ на апостолската проповѣдъ къмъ бунтъ и борба за човѣшка свобода и национално самоопределение.

Този свѣтъ образъ е Дяконътъ Л Е В С К И .

Седемъ години кръстосва той мрака на българската петвековна ноќь за разнася огньтъ на Прометея, съ който той възпламени душите и сърцата на жадните за свобода роби. Манастирската килия и калугерското рако не можаха да помирятъ неспокойниятъ духъ и силното сърце на този велиъкъ синъ на българскиятъ народъ, чиято сънка бѣ хвърлила въ тревога една цѣла империя. Неговото палящо слово и безпримерно безстрашие, неговата безграницна любовъ къмъ България и непреодолимиятъ устремъ въ борбата раздруса изъ основи дремящите сили на българскиятъ народъ и ги превърнаха въ стихийни талази, предъ които рухнаха тежките окови на робството и тиранията. И този светецъ на българската свобода имаше едно, колкото просто толкова мѣдро и поразително съ своята нравствена сила правило въ живота, което самъ Левски изрази въ следните думи:

"АКО СПЕЧЕЛЯ, ПЕЧЕЛЯ ЗА ЦѢЛЪ НАРОДЪ, АКО ИЗГУБЯ, ГУБЯ САМО СЕЊЕ СИ".
И Левски изгуби себе си, но съ своята велика саможертва той спечели борбата за единъ цѣлъ народъ. Когато той висеше на бесилката балкана се огласяваше вече отъ победоносната хайдушка пѣсъ на възтаниците и отъ грохочаща на черешевото топче, а тронътъ на турските сultани трепереше вече предъ наближаващия залѣзъ на Отоманската империя.

Десетилетия наредъ българскиятъ народъ празнува деня на апостола на българската свобода съ речи, музики и венци, съ пѣсни и признателна благодарностъ. Десетилетия наредъ българската младежъ, носи на знамената свѣтлия ликъ на апостола -мѫженикъ и бореца - герой Василъ Левски, предъ съ свѣтлия подвигъ се приклоняха изпълнени съ национална гордостъ и възторгъ цѣли поколения.

Днесъ българскиятъ народъ отново пада на крълени предъ свѣтлата памѧтъ на апостола - светецъ, но не за да му благодари за неговата самоотвержена борба за българската национална свобода, а за да почерпи отъ неговиятъ неизчерпаемъ духовенъ изворъ сили въ борбата противъ новия поробителъ. Вместо речи и пѣсни, вместо венци и радостъ днесъ надъ българската земя се носи погребаленъ камбаненъ звънъ. Уиляди български майки въ черни застежки оплакватъ пресните гробове на тѣхните синове, изпратени на закоубратки, вместо музики и празненства, въ България дрънчатъ робски синжии и окови; вместо кръшната пѣсъ на българските моми днесъ се чуватъ плача и риданията на единъ народъ, агонизиращъ подъ камшика на новите яничери, които го грабятъ, биятъ и колятъ тѣй както и турци не сѫ го клали !

Но, когато днесъ надъ повалениятъ трупъ на България ликуватъ потомци на Юда и Кайна, новите борци, наследниците на Василъ Левски, Христо-

Ботевъ, Георги Раковски и стотицата други знайни и незнайни народни герои се готвятъ за решителния ударъ. Целиятъ български народъ е въ трескава духовна подготовка и той скоро ще пристигне къмъ изпълнение на смъртната присъда, която той е вече произнесъл срещу подтисниците и тираниите.

Нека и ние, където и да сме пръснати изъ чужбина, живѣемъ съ единствената задача: да дадемъ своята данъ въ новото освободително дѣло и да приобщимъ нашите сили въ гигантската борба на целиятъ български народъ противъ червената кървавъ тероръ, противъ ограбването и избиването на стотици хиляди мирни и доблестни граждани.

Единъ отъ нашите духовни водачи и възхновители въ тази борба е безстрашниятъ, неуморимиятъ и вѣренъ синъ на България - апостола на българската свобода - ВАСИЛЬ ЛЕВСКИ.

НИЕ - ВЪНЧАНИЕ СЪ СМЪРТТА.

Ние сме милиони. Но ние не сме робските тѣлпи на оживотнениетъ отъ страхъ митингаджийски пълчища на робите. А ние сме редиците на милионите борци.

Никой не знае кога е започнала нашата борба. Защото никой не знае кога е паднала първата българска глава въ борбата срещу тиранията и мракобесието.

Нашата борба е засечената отъ вѣчността съ кръвта на апостолите на българството, кръвта на апостолите, чертае нашиятъ пътъ, нашата кръвъ ще чертае пътя на тези, които ще дойдатъ следъ насъ.

Ние носимъ въ нашите сърца клетвениките думи на подналия ни другари. Въ нашите души отекватъ сълзите и риданията на българските вдевици и сиради. Но ние не плачемъ. Ние не знаемъ, или по-добре забравихме да плачимъ. Не плачимъ, а мразимъ. Не литургия искаше ние за жертвите. А възнесение.

Не плаши насъ сънката на важдето на палача, въ която сънка ние живѣемъ. Защото, ако смъртта насъ лично ни отмина, то е защото все още не сме си изпълнили докрай дългътъ за да заслужимъ честта да умремъ за България.

Нашите тѣла сѫ изтощени отъ глада и неволите на суровата емиграция по чужди и далечни страни. Но нашите воли калени въ огъня на борбата сѫ по твърди отъ стоманата на ятагана на върварите плячкосващи нашата страна. Защото единъ другъ гладъ опъва тия воли като тетивата на лъкъ. Свещениетъ гладъ за мъсть.

Безсиленъ си тиранино да сплашишъ нашите глави решили да се отдѣлятъ отъ раменете си въ името на свободата. Гневътъ на твоето безсилие прави само още по-отвратителна твоята азиатска грозота.

Ние сме милиони. На мястото на всички паднали идватъ нови другари. Хиляди тукъ въ чужбина. И милиони тамъ въ България. Ние не се познаваме по име. Ние не кореспондиратъ помежду си. Това не е нуждно. Ние се познаваме по ударите на нашите сърца. Чувате ли мои братя, отъ София, Русе, Варна и Перущица, отъ Виена, Инсбрукъ, Грацъ, Мюнхенъ, Бриджъ, Лондонъ и Нюйоркъ, чувате ли какъ тупти моето сърце въ единакъв ритъмъ съ вашето?

Чувашъ ли и ти тиранино? Чувашъ ли този ритъмъ на единакво пулсиращи решили да те унищожатъ, български сърци? Какъ всички ударъ на тези български сърца отмърва още по една отъ преброените секунди на твоето съществуване?

Ние идемъ! Кървавите лъжи на пробуждащата се огнена зора на нашиятъ денъ проблесватъ. Денътъ на нашата последна решителна борба.

Ние идемъ! Ние, вънчените съ смъртта. Ние, решили да умремъ - за да живѣе БЪЛГАРИЯ!

ЧУЖДАТА ПРЕСА ЗА БЪЛГАРИЯ !

Американският вестникъ "Ню Йоркъ Таймсъ" седмичното издание отъ 18.1.1948 год. обнародва на страница 10 статия подъ заглавие : "Балканска демокрация". Въ тази статия между другото за България се пише следното :

"Една внушителна илюстрация за похватите на "народната демокрация" наложена отъ Съветска Русия на источна Европа, бѣ напоследъкъ нарисувана въ България. Единъ подчертанъ изразителъ на такъвъ родъ "демокрация" - министъръ председателя Георги Димитровъ, който е бившъ руски поданикъ, бившъ главенъ секретарь на Коминтерна, изобретателъ на "Троянския конъ" за навлизане на комунисти въ не комунистически организации, "герой" на Химлеровия процесъ по запалването на Райхстага, - представи бюджета си въ Софиското народно събрание. Когато социалдемократическите народни представители взеха смѣлостта да критикуватъ бюджетопроекта, Георги Димитровъ имъ каза да избератъ едно отъ дветѣ : ДА ГЛАСУВАТЕ или ДА БѢДАТЕ ОБЕСЕНІ!

България е победена държава, бивша съюзница на остана и върху нея тежатъ задълженията на мирния договоръ който е подписанъ и отъ Съединените Щати. Този договоръ задължава България да даде на всички граждани човѣшки правдии и да имъ гарантира свобода на словото и печата. Наистина България има една отъ ония измамливо - привлекателни Источноевропейски конституции, които обявяватъ, че всѣка властъ произлиза отъ народа, че тази властъ се упражнява отъ свободно избрани представителни органи и че народните представители не се преследватъ наказателно за мнениета имъ изказани въ парламента. Обаче, тази Българска конституция има толкова практическо значение, колкото и руската.

Какво е мнението на Георги Димитровъ за задълженията по мирния договоръ се вижда отъ извѣленията му : че Никола Петковъ е билъ обесенъ не само въпреки преститъ на западните сили, но имено поради тѣхните протести и то за да се демонстрира "народния суверинитетъ", че въпреки кресъците на западните сили противъ не свободните избори, правителството бѣ признато; и че всѣки който се осланя на Западните сили ще си "изгори рѣцетѣ".

Можеби Димитровъ е правъ за сега . Но полезно за българскиятъ народъ е да бѫдатъ зарегистрирани всички тези факти - за сведение въ бъдеще".

Вестникъ "Винеръ Куриеръ" излизашъ въ Виена, въ броятъ си отъ 21 февруари 1948 год. помѣства статия подъ заглавие : "Опасните българи отиватъ въ лагери за принудителна работа по германски образецъ. Въ тази статия между другото се пише следното :

"Задържането трае най напредъ 6 месеци обаче по нареддане на Вътрешниятъ министъръ може да бѫде продължено съ още 6 месеци. Освенъ докладъ отъ милицията не се изисква нищо друго за да бѫдете пратенъ въ лагера. Никакво съдебно решение или законна причина не е на лице.

Отъ добре осведомени источници се узнава че въ България има най-малко 10 такива лагери, които сѫ Куциянъ, Тутраканъ, Заградъ, Босна, Бачина, село Ножарево, Дулово / двоенъ лагерь за маже и жени / Росица и Дупница. Лагеръ Куциянъ е прилепенъ къмъ каменовъгленитъ мини Перникъ.

Въ лагеръ Куциянъ само веднъжъ бѫха затворени 780 членове отъ опозиционата партия на Никола Петковъ. Въ една стая, голѣма колкото класна стая на едно селско училище, живеятъ 100 души и спятъ по трима на едно легло. Затворниците трѣбва да спатъ само на едната си страна за да не паднатъ отъ леглата. Всеки има само едно одеало. За всички 100 души има само единъ омивалникъ съ студена вода.

Въ 4.30 часа сутринъ затворниците биватъ събуджани. Ръ 4.45 се дава закуска чай и едно парче черенъ хлѣбъ. Полвина часъ по късно започва

работата. Едва въ 2 часа следъ обяд се дава малка почивка. Обядът се състои стъ зеле и чесънъ стъ парче хлъбът. Следъ обядъ се чисти лагера и затворниците тръбва да слушат лекции върху комунизма.

И най малкото провинение при работата се наказва съ карциране въ тъмна избена мокра стая въ която можете да стоите само правъ.

При освобождаването от лагера тръбва да подпишете декларация че ще поддржате Отечественият Фронт и че ще се борите срещу Англосаксонците.

Въ вестник "Ди ноенцайтунг" излизаш въ Германия брой 12 отъ 12 февруари 1948 год. се помества статия подъ заглавие "Впечатления отъ Димитровата България". Статията е написана отъ американският журналистъ В. Глагоръ, който недавна е посетилъ България. Въ статията между другото се пише следното за положението въ страната:

"Съветското завладяване на България е толкова пълно както влиянието на един бща върху синът."

"Причините за съветското влияние въ всички области на българският животъ сѫ пре много за да бѫтъ избрани постдѣлно. Преди всичко министъръ президента Георги Димитровъ е един личенъ и политически приятелъ на Столинъ, един лояленъ ученикъ на комунизма съ стalinовъ отпечатъкъ. Димитровъ е господаря на България и той прави колкото се може по скоро един малка съветска държава отъ страната. Въ това той се стреми съ своята стада Маршалъ Тито".

"Освенъ Димитровъ въ българският кабинет има още 10 комунистически министри и висши чиновници, които на времето си намѣриха приюжище въ съветският съюзъ когато по ръка бѫха принудени да отидатъ въ изгнание. Тези може владеятъ политическият животъ на България напълно. Критиката върху българският връски съ Съветският съюзъ е едно престъпление което ний строго се наказва!"

"80% отъ цѣлата индустрия е изета и направена държавна собственостъ докато преди две години също бѣше само 30%. Външната търговия е изключително въ ръцетъ на държавата. Съветският съюзъ днесъ е първиятъ купувачъ и продавачъ за България и е застъпътъ на Германия!"

"Само по отношение иземането на земята и неправилното и държавна съв. съюзъ още не е предириелъ стъпки." Тези страни на селини има нужда отъ едно по висше превъзпитание ?!?" на също селско население", се изрази единъ висъч чиновникъ. Също се отъ комунистите че ще тръбва да се изчака още за вземането на основни мѣрки по отношение на собствеността на земята. Взема се примеръ отъ Съветският съюзъ който голубата чистка на Кулаките проведе едва нѣколко години по късно следъ като бѣ завършила вълната."

"Безъ съдебно решение или каквото и да е друго законно нареддание всички български гражданинъ който е опасенъ за режима може да бѫде пратенъ на така наречените - трудови възпитателни обаждития. За да говоримъ съ єзика на западните съвѣтия - трудови възпитателни обаждития, не сѫ нищо друго освенъ КОНЦЛАГЕРИ!"

"Въ българия има и другъ видъ лагери, така наречени - Принудителни работнически лагери, въ които всички вратъ на режимъ бива сѫщо изпращанъ безъ каквото и да е съдебно разследване."

"За никого, още по малко за единъ чужденецъ е възможно да установи какъто число хора се намиратъ въ тия концлагери."

"Официалниятъ правителство преводчикъ отказа да прѣведе молбата на американскиятъ кореспондентъ съ която тѣ искаха да имъ се разрешатъ посетятъ едно отъ - трудовите възпитателни обаждития. Тамъ никой неможе да надникне и види какъто става."

"Споредъ достовѣрни информации въ България тръбва да има най-малко 10 концлагери."

"Въ лагера Куциянъ при министъ Парникъ, по времето за което се отнася тази статия, имаше затворени 780 членове на опозиционата земедѣлска партия на Никола Петковъ между които бѫха и 48 наредни представители."

Вестникъ "Македонска Трибуна" излизашъ от Америка въ бројнъ си отъ 29 Януари 1948 год. № 1093 подъ заглавие: "Сегашниятъ рай въ България" пише следното:

"Регента на комунистическа България Проф. Венелин Ганевъ сега сподължа участа на всички политически затворници, които той като регентъ съмълешеши ги праше от продължение. Близо на три години по затворите.

Причината?

Като бившъ регент и постоянен председател на дългото за правата на гражданина той се вземутил отъ прекаленият терор въ страната и е протестиран противъ неоснователното обвинение и обесене на шефа на земеделската партия Никола Петковъ.

Последицата?

Съ специален закон се отне отпуснатата му преди една година народна пенсия и всички привилегии заради бърното му комунистическо регентствуване; подведенъ подъ отговорност за "фашистка, реакция и клеветническа" дейностъ е хърленъ въ затвора.

Поуката?

Такъв ще бъде съдбата на всички тия, които сътрудничатъ на комунистите, кои се осмѣлятъ да прогледнатъ и почнатъ да критикуватъ комунистическото управление."

НОВИНИ ОТЪ БЪЛГАРИЯ.

Комунистическото управление води страната къмъ война!

Въ продължение на два месеца България склучи няколко договори за "приятелство" съ стесните - Югославия, Румъния и пр. Георги Димитровъ направи посещения съ голема делегация въ Бълградъ и Букурещъ. Тито посети София и направи триунфално пътуване изъ цяла България. Румънскиятъ президентъ Пету Гроза също посети София. Всички подписани договори за "приятелство" като договори има обаче и допълнителни каузи за "взаимна помощ", "стремъстна отбрана" и други подобни. Всички които прочете текста на склучените договори вижте ясно че се касае за военни съюзи съ цъль не отбрана а нападение. България заедно съ своите парниали също подъ комунистическа властъ съседи никък не е изключено да предизвика една нова война. Не също само договорите и приготовленията. Онова което става въ страната, диктувано отъ комунистите е поче причина за война. Така напримеръ официално подпомагани отъ правителството възла България съ основани комитети които събиратъ пари, дрехи, храна и пр. за подпомагане гръцките комунистически партизани. Това е явно вмешателство във вътрешните работи на една друга страна. Тонътъ който днешните български властници държатъ по отношение на западните велики сили е толкова предизвикателенъ, че само нежеланието на тия сили да създадатъ претексти за избухването на война, още ги кара да търпятъ Георги Димитровъ или неговите чиновници да държатъ такъв езикъ като Велики Сили. Но ёби българските комунисти иматъ нареднанието до предизвикатът войната за да оправдаятъ извършената акция на большевиките. Колко ще е съдбата обаче на България? Къде останаха хубавите думи и речи които се държаха противъ войната? Или всичко това се отнася за другата война - войната за възполза на большевизма е нещо друго. Че България ще стане теренъ на воини действия; че стотици хиляди хора ще загинатъ и страната ще се разори, за комунистите управници това няма значение! Тъ съ заложени къмъ Москва и тръбва да изпълнятъ задължението си. А за Москва - България е само единъ трамплинъ къмъ една по голема и далечна цель. За Москва - българскиятъ народ е само торъ който ще тръбва да послужи да натори пътищата презъ които ще минатъ червените палчища.

Пълна ликвидация на частната собственост във България.

Следък прокарването засна за конфискация на индустралните заведения на 26 февруари 1948 год. радио София извѣсти, че правителството е прокарало новъ законъ съгласно който се отнемат всички частни жилища, ниви и пр. недвижими имоти, освенъ тия които сѫ притежание на работници!?! Безъ никакво обещане гражданите които съ потъ и трудъ въ продължение на години сѫ придобили собственост се лишават отъ нея, а така наречените работници - комуниститъ, придобиватъ право единствено тъ да иматъ собственост, каквато никога презъ живота си съ трудъ и знания не сѫ могли да придобиятъ. Нещо повече. На тия работници - комунисти, които нѣматъ собственост до сега имъ се дава отъ тяхъ сѫта е изета отъ другитъ. На довчарскиятъ собственици остава перспектива да станатъ слуги въ собствените си имоти на новите имъ господари.

Нѣма какво да се каже - истински рай !

Всички граждани се мобилизиратъ да копятъ прѣстъ и чупятъ камани!

По заповѣдъ на комунистическото правителство въ България всички граждани, освенъ чиновниците и работниците, значи освенъ комунистите, на възрастъ отъ 15 до 50 години, маже и жени се мобилизиратъ да копятъ прѣстъ и чупятъ камани въ продължение на шестъ месеци за съществуващето на дво годишниятъ пленъ. Истина въ България е настъпълъ Рай !

Вместо млѣко за децата - лепило и казеинъ !

Цитир. ме цословно публикуваното официално съобщение въ в. Изгревъ брой 936 / 1947 год.

" Въ София се внася ежедневно 20 до 22 хиляди литри млѣко. То не е достататочно само за децата отъ 1 до 2 годишна възрастъ. На деца до 5 годишна възрастъ веднъжъ въ нѣколко дни ще се дава млѣко. За състаналите млѣко нѣма да се дава понеже страната има нужда отъ лепило и казеинъ и млѣкото отъ млѣкопроизводителните центри ще се употребява за производство на тия продукти."

Най по-слѣ всѣки вѣрваме се е вѣче уверилъ че въ България е рай !

Истина въ България има демокрация !

По поводъ новиятъ бюджетъ на държавата за 1948 год. народните представители социалдемократи заявиха въ народното събрание въ София че нѣма да ги сувѣтъ бюджета понеже не е разделъ. Бюджетъ възлиза на 74 милиарда лева. Газърцънъ отъ това Георги Димитровъ на 12 януари 1948 год. публично въ народното събрание, обръщайки се къмъ тия нѣколко останали опозиционни народни представители произнесе следната речъ : / цитираме цословно публикуваното въ в. Изгревъ бр. 1001 отъ 13. I. 1948 г./

" Отъ тези трибуни както помните въ предупреждавахъ досетки нѣти възпитъ съюзници сътъ групата на Никола Петковъ. Не взеха подъ внимание предупрежденията и си счупиха главите а исѣть имъ е подъ земята. /Ржаксъплъсканія/. Мислете и вие сами за да не изпитате сѫдбата на собствените ви съюзници. Ако вие до сега не сте поумѣли и не искате да поумните ще получите такъвъ урокъ че ще го помните до свети Петър. / Ржаксъплъсканія /"

Ашълсунъ бѣ Гошо. Във мъ источникъ демокрация. Да се разбере най по-слѣ че " народъ " е взелъ въ рѫдѣти си " собствената " си сѫдба. Така амъ чи какъ ! Който се понадигне - подъ земята . Който е опозиция - при свѣти Петър ! Че токо ємъ чи какъ ! Ако и сега нѣкой каже че въ България нѣма свобода и демокрация грѣхъ му е на душата .

На 2 февруари 1948 год. въ София се откри конгресъ на единния партиенъ Съюзъ " Отечество фронтъ " съ речъ отъ Георги Димитровъ. Всички състолитни партии ликвидиратъ съ независимостъ си съществуване и се слѣжатъ съ комунистите . Сега въ България има единстартийно управление - САДО КАКТО ВЪ ФАШИСТИТЕ ДЪРЖАВИ !

"ВЪЛГАРИЯ" е списанието което изразява Волята на всички българи противокомунисти - борци срещу брънчализма за свободата на България !

"БЪЛГАРИЯ" се издава съ собствени сили и средства и се печати при най-трудни условия въ много ограничено число.

Дългъ на всички е:

СЛЕДЪ КАТО ПРОЧЕТЬ СПИСАНИЕТО ДА ГО ПРЕПРАТИ ДРУГИМУ !